

збиткові варіанти розвитку ситуації по проектах, необхідне введення додаткових показників;

- оцінка ризику портфеля є вторинною процедурою стосовно формування оптимального портфеля; після процедури формування оптимального портфеля відбувається перевірка на прийнятний – не прийнятий рівень ризику портфеля і цілому, якщо не виконуються граничні умови, то портфель відправляється на переформування.

Таким чином, в результаті наведених висновків набуває актуальності розробка моделі управління ризиками портфеля проектів в майбутньому, що деякою мірою буде нівелювати наведені вище недоліки. Результати досліджень будуть наведені в подальших дослідженнях та публікаціях.

Список літератури: 1. *Cooper R.G., Edgett S.J., Kleinschmidt E.J.* “Best Practices for Managing R&D Portfolios”. *Research Technology Management*. July.-Aug 1998. – pp.20-33. 2. *Jeffrey L.Ringuest, Samuel B. Graves and Randolph H. Case* “Formulating Optimal R&D Portpholio”. *Research Technology Management*. May-June 2000. – pp. 47-51. 3. *Cooper R.G., Edgett S.J., Kleinschmidt E.J.* “Portfolio management in new product development: lessons from leaders - II”. *Research Technology Management*. Nov-Dec 1997. – pp. 43-52. 4. *Кендалл И., Роллинз К.* Современные методы управления портфелями проектов и офис управления проектами: максимизация ROI. М.: ПМСОФТ, 2004. – 576 с.

В.В. ШЕВАНЮК, студ., ВТЕІ КНТЕУ

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Останніми роками в Україні все частіше постає питання переходу економіки України на шлях інноваційних перетворень. Особливо актуальним є питання створення реально діючого механізму перетворення реальних знань у технологічні нововведення, за рахунок чого прогнозується можливість значного підвищення конкурентоспроможності національної (вітчизняної) економіки та її довгострокового зростання.

Перехід економіки на інноваційну модель передбачає реалізацію амбіційних планів країни на економічний та технологічний прориви.

Україна має реальні передумови для створення та утвердження інноваційної моделі розвитку економіки. Насамперед - це високий науково-технічний, кадровий та інтелектуальний потенціали, розвинута навчально-наукова система, високий освітній рівень населення, наявність кваліфікованої робочої сили, яка згідна працювати за не дуже високу платню.

За останні роки в Україні було сформовано основи правової бази, що стимулює науково-технічну й інноваційну діяльність, створено десятки зон і територій пріоритетного розвитку, функціонують десятки інноваційних центрів, з'являються перші технопарки, створено численні підрозділи відповідальні за інноваційний розвиток [1].

Основними недоліками у формуванні національної інноваційної системи є:

- Відсутність стратегії переходу України до інноваційної моделі розвитку, неналежне використання методів наукового планування на всіх рівнях управління (системного аналізу, прогнозування, оптимізації, програмно-цільових методів управління тощо), недостатній рівень інноваційної культури працівників органів державної влади.
- Недосконалість нормативно-правової бази регулювання інноваційної діяльності, поширення практики ігнорування законодавства або зупинення дії статей законів, які стосуються фінансування та стимулювання науково-технічної та інноваційної діяльності.
- Неефективність адміністративно-організаційної структури управління науково-технічною та інноваційною діяльністю.
- Недостатній рівень фінансового забезпечення реалізації державної науково-технічної та інноваційної політики.
- Неефективне використання наявних фінансових та інвестиційних ресурсів для реалізації державної науково-технічної та інноваційної політики.
- Невідповідність корпоративної структури, яка формується в Україні, вимогам інноваційного розвитку.

Надмірна бюрократизація організації підприємницької діяльності, складність отримання необхідних дозволів, ускладнений доступ інноваторів до фінансових ресурсів стримують розвиток інноваційної інфраструктури.

- Повільне формування в Україні сучасного і масштабного ринку інноваційної продукції, інфраструктури інноваційної діяльності.

Для ефективного розвитку інноваційного ринку потрібна реалізація широкого спектра заходів: забезпечення фінансування ресурсами пріоритетних напрямків наукових розробок, розширення джерел фінансування на основі спеціальних цільових, венчурних фондів, створення механізмів державного стимулювання ефективного використання приватних і іноземних інвестицій у наукомісткі області, у пріоритетні науково-технічні розробки, зменшення імпортозалежності економіки, а також розширення форм інфраструктури інноваційного ринку (технопарки, наукові центри, торговельні інноваційні біржі, використання можливостей маленького і середнього бізнесу) [2].

Чи можливе в Україні інноваційне диво взагалі? Очевидно, що не тільки можливе, а і життєво необхідне. За даними Світового Економічного Форуму, Україна за рейтингом глобальної конкурентоспроможності (GCI rank) станом на 2009 рік посідає 82 місце (в порівнянні з 72 у 2008 році) зі 133 можливих. Звучить аж ніяк не обнадійливо. За індексом інноваційних факторів Україна посіла 80 місце [3]. Для порівняння, Кенія за цим показником займає 50 місце, Азербайджан – 56, Казахстан – 78. За базовими показниками Україна посідає 94 місце в світі, серед яких: розвиток інфраструктури – 78 місце; інституційний розвиток – 120 місце; макроекономічна стабільність – 106 місце; продуктивність ринку – 109 місце; розвиток фінансового ринку – 106 місце; технологічний розвиток – 80 місце. Не потрібно бути дипломованим економістом для того, щоб зробити висновки про ефективність української економіки. Проте є і деякі позитивні моменти: Україна займає 46 місце за науковим потенціалом в світі та 29 місце за розміром національного ринку. Це є прекрасним плацдармом для розвитку інноваційної економіки.

В першу чергу, інноваційна діяльність передбачає інвестування у сферу науково-технічних розробок. Питома вага підприємств в Україні, що впроваджують інновації не те що збільшується, як це передбачає інноваційна модель, а стабільно знижується. Даний показник у 2008 році впав на 1,2 % в порівнянні з попереднім роком та на 5 % в порівнянні з 2000 [3].

Які кроки на державному рівні необхідно зробити для впровадження ефективного механізму функціонування інноваційної економіки в Україні? По-перше, необхідно створити систему стимулів, яка сприяла б залученню вітчизняних і зарубіжних інвесторів, банків, а також великих підприємств до інвестування засобів в розвиток венчурних інноваційних фірм і проектів. По-друге, розробити чітку систему надання державних гарантій кредитуванню перспективних інноваційних проектів. Нажаль, наша економічна система в реальності нероздільно пов'язана з політикою. А політику на даному етапі економіка не цікавить.

Список використаних джерел: 1. Василенко В.О., Шматько В.Г. Інноваційний менеджмент: Навч. Посібник. Видання 3-є, вип. та доп. /За ред. В.О. Василенко. –К.: Центр навчальної літератури, 2005. 440с. 2. Гуляев В.Г. Туризм: Экономика и социальное развитие.- М: «Финансы и статистика»,2003. 3. www.ukrstat.gov.ua

Е.И. ШЕВЧЕНКО, маг., **В.Ф. ГАГАРИНОВА**, к.э.н., доц., СевНТУ,
Севастополь

ПРОБЛЕМА ВЫБОРА МОДЕЛИ ФОРМИРОВАНИЯ ИНВЕСТИЦИОННОЙ СТРАТЕГИИ ПРЕДПРИЯТИЯ

Деятельность любого предприятия, так или иначе, связана с вложением ресурсов в различные виды активов, приобретение которых необходимо для осуществления основной деятельности этой фирмы, т.е. с процессом инвестирования. Эффективным инструментом перспективного управления инвестиционной деятельностью организации, подчиненного реализации целей ее общего развития в условиях существенных изменений конъюнктуры